
Naczelna Rada Adwokacka

Palestra 27/7(307), 43-48

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

przebudowy mieszkania w celu zwiększenia jego funkcjonalności bez dokonywania zmian konstrukcyjnych (np. ustawienie lub usunięcie ścianek działowych). Należy uznać za trafny pogląd, że prawo do przebudowy dotyczy nie tylko lokali w spółdzielniach budowlano-mieszkaniowych, ale także lokali typu lokatorskiego; w tym ostatnim wypadku wchodziłyby w grę ewentualne rozliczenia (s. 122). Jedynie takie rozwiązanie umożliwia w większym stopniu zaspokojenie potrzeb i indywidualnych gustów użytkowników mieszkań. Dużą rolę, jak się wydaje, mogłoby odegrać w tym zakresie oddziaływanie przyszłych użytkowników na końcową fazę procesu inwestycyjnego, tym bardziej że zapobiegłoby to późniejszym niepotrzebnym stratom materiałowym.

Recenzowana książka jest pierwszym, tak wielopłaszczyznowo ujmującym problematykę świadczeń na rzecz indywidualnego konsumenta opracowaniem, poświęconym w całości zagadnieniom prawnym. Jakkolwiek u źródeł jej powstania leżał program doskonalenia prawa, a wysuwane wnioski i postulaty nie powinny być pominięte w toku prac legislacyjnych, to jednak książka ta może już dzisiaj okazać się szczególnie pomocna, zwłaszcza dla palestry, sędziów czy radców prawnych. Wysoki poziom opracowania wymaga jednak pewnego zasobu wiedzy prawniczej, co nie skłania do traktowania go jako przystępnego *vademezum* dla przeciętnego konsumenta. Niepodważalny walor recenzowanej pracy stanowi aktualność podjętych tematów przedstawionych w sposób niezmiernie interesujący. Konkludując, należy stwierdzić, że autorzy w pełni podolali trudnemu zadaniu zarysowania w krótkich szkicach pozycji prawnej indywidualnego konsumenta w sferze tzw. obrotu mieszanego.

Roman Jasiakiewicz i Marek Jasiakiewicz

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. SPRAWOZDANIE z plenarnego posiedzenia Naczelnej Rady Adwokackiej w dniach 26 i 27 marca 1983 roku

Dwudniowe plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej w dniach 26 i 27 marca 1983 r., które odbyło się w DPTA w Grzegorzewicach, poświęcone było stanowieniu wewnętrznych przepisów korporacyjnych i sprawom finansowo-budżetowym. Ministra Sprawiedliwości reprezentował podsekretarz stanu Z. Jędrzejczak, a Prokuratora Generalnego — jego zastępca dr H. Pracki. W posiedzeniu uczestniczyli też dr W. Grzelec, zast. kierownika Wydziału Administracyjnego KC PZPR, oraz sędzia J. Kiełbowski, naczelnik Wydziału d/s Adwokatów i Radców Prawnych w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Obradom przewodniczył Prezes NRA prof. dr hab. K. Buchała, który na wstępie złożył sprawozdanie z zakresu bieżących spraw samorządowych, informując m.in. o sprawozdaniu z działalności adwokatury dla Rady Państwa. Na posiedzeniu w dniu 3.III.1983 r. kształt zadań adwokatury i samorządu nakreślił z doskonałą znajomością rzeczy prof. K. Secomski. Jeśli spełnione zostaną oczekiwania w zakresie publicznoprawnej działalności adwokatury, głównie opiniodawczej i prawo-

twórczej, to spełni się jednocześnie postulat nobilitacji zawodu i podniesienia jego rangi w społeczeństwie.

Na podkreślenie zasługuje dobra współpraca z zainteresowanymi resortami w zakresie spraw związanych z realizacją ustawy o adwokaturze. Dzięki nowej ustawie zwiększył się zakres samorządności adwokatury i w związku z tym uległy też jakościowej zmianie uprawnienia Ministra Sprawiedliwości w tym względzie. W odmienionych warunkach nie wytworzyły się jednak dość sprawne mechanizmy współdziałania w zakresie realizacji dyspozycji nowej ustawy, czego dowodem były krytyczne uwagi poczynione zarówno przez prezesa NRA jak i przez przedstawicieli resortu sprawiedliwości. Uwagi te dotyczyły przede wszystkim problematyki odnoszącej się do spraw osobowych.

Mimo że od daty wejścia w życie nowej ustawy o adwokaturze upłynęło już prawie 6 miesięcy, nie zostały wydane jeszcze akty wykonawcze do ustawy dotyczące postępowania dyscyplinarnego i odpłatności obron z urzędu.

Wiceminister Jędrzejczak stwierdził w swym wystąpieniu, że krytyczne nastawienie adwokatury do resortu nie jest czymś wyjątkowym, obecnie zaś wiąże się ono z bardzo ważną problematyką uprawnień Ministra Sprawiedliwości w sprawach adwokatury. W tej sytuacji kierownictwo resortu jest bardzo zainteresowane nie tylko współdziałaniem przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości z adwokatami, ale również współdziałaniem przedstawicieli resortu z organami samorządu adwokackiego. Kontakty tego rodzaju były ostatnio bardzo częste i powinny być nadal kontynuowane, zwłaszcza w formie spotkań Komisji mieszanej, która już dużo ważkich spraw adwokatury, nieraz spornych, pozytywnie rozstrzygnęła. Mówca podkreślił, że przeobrażenia ustrojowe adwokatury przyczyniły się do wzrostu jej społecznego znaczenia, a powołując się na wypowiedź Ministra Sprawiedliwości na niedawnym posiedzeniu sejmowym, stwierdził, że resort wiąże duże nadzieje z pełną realizacją nowej ustawy o adwokaturze, oczekując wzmocnienia współodpowiedzialności adwokatury za prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości.

Prokurator dr H. Pracki w swoim wystąpieniu podkreślił pozytywne formy współdziałania adwokatury z prokuraturą, co jest następstwem świadomości o wspólnym dźwiganiu ciężaru, jaki spoczywa na wszystkich organach wymiaru sprawiedliwości i innych uczestnikach procesu, ze szczególnym uwzględnieniem adwokatury w wyjątkowo trudnej i złożonej sytuacji politycznej, nakładającej na wszystkich uczestników procesu odpowiedzialność za prawidłową realizację zasad sprawiedliwości socjalistycznej. Należy przy tym żywić nadzieję, że dalsze współdziałanie toczyć się będzie przy zachowaniu odrębności funkcji adwokatury i prokuratury i przy jednoczesnym wzajemnym rozumieniu istoty wspólnego celu, jakim jest działanie w ramach obowiązującego systemu prawa. Do wspólnych ogólnych celów należy troska o jak najpełniejszą realizację zasad praworządności, a w tym troska o umacnianie państwa i o współuczestnictwo w tworzeniu dobrego prawa. Wspólnym celem jest również szerzenie w społeczeństwie świadomości prawnej i szerokiej kultury prawnej. Realizując swoje cele, należy przy tym dbać o to, aby kontradykcyjna walka utrzymana była w granicach obowiązującego porządku prawnego, w atmosferze wysokiej kultury prawnej.

W ramach akcji mającej na celu dostosowanie wewnętrznych przepisów samorządowych do nowej ustawy o adwokaturze Naczelna Rada Adwokacka rozpoznała następujące projekty regulaminów:

- 1) trybu obrad Zjazdu,
- 2) działania zespołów adwokackich.

Powyższe projekty zostały w wyniku dyskusji jednomyślnie uchwalone w celu

przedstawienia ich Krajowemu Zjazdowi Adwokatury (art. 56 pkt 6 lit. b) i d) p. o a.).

Naczelna Rada Adwokacka rozpoznawała również projekt regulaminu zasad wyboru delegatów adwokatów nie wykonujących zawodu na zgromadzenia izb adwokackich. Regulamin ten został po dyskusji jednomyślnie uchwalony (art. 58 pkt 12 lit. a) p. o a.).

Przedmiotem obrad była również sprawa trybu wyborów delegatów na Krajowy Zjazd Adwokatury i organów izb adwokackich w 1983 r. Uchwała w tej sprawie została jednomyślnie podjęta i będzie ona obowiązywała do czasu uchwalenia w tym względzie regulaminu przez Krajowy Zjazd Adwokatury (art. 56 pkt 6 lit. a) p. o a.).

Ze sprawozdania z finansowej działalności Naczelnej Rady Adwokackiej, złożonego przez skarbnika NRA adw. J. Kuczyńskiego, wynika, że budżet Naczelnej Rady Adwokackiej i jej agend wykonany został z nadwyżką i że obrót zespołów adwokackich w 1982 r. był wyższy od zaplanowanego. W 1982 r. nastąpił również wzrost wpływu do zespołów spraw z wyboru (ok. 10%).

Wiceprzewodniczący Komisji Rewizyjnej NRA adw. Z. Czerski zaznajomił Naczelną Radę Adwokacką z protokołem Komisji Rewizyjnej, która po dokonaniu analizy wykonania budżetu NRA i jej agend za 1982 r. oraz bilansu za 1982 r. postawiła wniosek o udzielenie Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej absolutorium z działalności finansowej za rok 1982.

Komisja Rewizyjna wypowiedziała się również o celowości przekazania DPTA w Grzegorzewicach w użytkowanie Rady Adwokackiej w Warszawie.

Naczelna Rada Adwokacka przyjęła jednomyślnie do akceptującej wiadomości sprawozdanie finansowe i wykonanie budżetów za rok 1982 oraz bilans na dzień 31.XII.1982 r.

Zgodnie z wnioskiem Komisji Rewizyjnej Naczelna Rada Adwokacka udzieliła jednogłośnie absolutorium Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z działalności finansowej za rok 1982 — przy wstrzymaniu się od głosu członków Prezydium.

NRA uchwaliła, że Krajowy Zjazd Adwokatury odbędzie się w dniach 1 i 2 października 1983 r. w Warszawie.

Po wyczerpaniu porządku dziennego przewodniczący zamknął posiedzenie, dziękując obecnym za aktywny udział w obradach.

adw. Kazimierz Kaeppele

B. UCHWAŁY PREZYDIUM NRA

1.

Uchwała Prezydium NRA z dnia 22 lutego 1983 r. w sprawie wyznaczenia siedziby

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu z urzędu sprawy mgra M. N. dotyczącej wpisu na listę adwokatów, na zasadzie przepisu art. 60 p. o a.

postanowiło:

uchylić pkt 2 uchwały Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z dnia 20.I.1983 r. dotyczący zaniechania wyznaczenia siedziby i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Uwzględniając wniosek mgr M. N., Okręgowa Rada Adwokacka w W. **wpisała** zainteresowanego na listę adwokatów, przy czym zaniechała wyznaczenia **siedziby** zawodowej powołując się na złożone przez mgra M. N. oświadczenie, że nie **zamie-**rza wykonywać zawodu w zespole adwokackim.

Prezydium NRA zajmuje jednak w tej sprawie stanowisko, że skorzystanie z uprawnień, jakie daje przepis art. 68 ust. 1 p. o a., **jest** możliwe wtedy, gdy zachodzą sytuacje przewidziane w art. 19 ust. 1 p. o a. Przepis ten nie wymienia takiej okoliczności, jak przytaczana przez ORA. Z powyższych względów **nale-**żało sprawę w zakresie siedziby zawodowej przekazać do ponownego rozpoznania w celu wyznaczenia przez ORA siedziby zawodowej.

2.

Uchwała Prezydium NRA z dnia 3 marca 1983 r. w sprawie odwołań w trybie art. 69 ust. 3 p. o a. z załączaniem do nich akt osobowych

Artykuł 69 ust. 3 p. o a. przewiduje prawo zaskarżenia do Sądu Najwyższego sprzeciwu Ministra Sprawiedliwości przeciwko uchwałom rad adwokackich **doty-**czących wpisu na listę adwokatów.

W związku z tym Prezydium NRA

postanawia:

zalecić wszystkim okręgowym radom adwokackim, aby w wypadku **składania** przez ORA lub zainteresowanego odwołania do Sądu Najwyższego kopię tego **odwo-**łania bezzwłocznie przesyłano do NRA.

Jednocześnie zaleca się, aby akta osobowe zainteresowanego wysyłano **bez-**pośrednio wraz z odwołaniem do Sądu Najwyższego (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych).

3.

Uchwała Prezydium NRA z dnia 22 marca 1983 r. w sprawie odwołania zespołu adwokackiego od uchwały ORA dotyczącej przeniesienia siedziby

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu odwołania **Zespołu** Adwokackiego w S. od uchwały ORA w R. z dnia 21.X.1982 r. dotyczącej **prze-**niesienia siedziby zawodowej adw. J. U. z L. do S., na zasadzie przepisu art. 58 pkt 8 p. o a.

postanowiło:

odwołanie pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Zespół Adwokacki w S. wniósł odwołanie od uchwały ORA w R. przenoszącej siedzibę zawodową adw. J. U. z L. do S.

Prezydium NRA uznając, że zgodnie z jednolitą w tym względzie praktyką, ukształtowaną jeszcze na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, która to praktyka nie straciła nic na aktualności po wejściu w życie prawa o adwokaturze, zespołowi adwokackiemu nie przysługuje legitymacja do występowania w postępowaniu o wyznaczenie bądź o przeniesienie siedziby zawodowej — niezależnie od tego, czy w danej miejscowości działa jeden czy też więcej zespołów adwokackich — postanowiło jak wyżej.

Ć. Z PRAC PREZYDIUM NRA

1.

Wyjaśnienie Prezydium NRA

Wyjaśnienie Prezydium NRA z dnia 22 marca 1983 r. w sprawie wyboru kierownika zespołu.

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozważeniu wątpliwości okręgowych rad adwokackich, jak należy postępować w wypadku nieuzyskania przez kandydatów podczas wyborów kierowników zespołów adwokackich kwalifikowanej większości głosów i w konsekwencji — niedokonania wyboru kierownika zespołu,

postanowiło:

wyjaśnić, że w tego rodzaju sytuacjach okręgowe rady adwokackie są na zasadzie art. 44 p. o a. upoważnione do wyznaczenia terminu następnych wyborów.

Do czasu wyboru nowego kierownika obowiązki pełni dotychczasowy kierownik.

2.

Spotkanie w Ministerstwie Sprawiedliwości

Na posiedzeniu Prezydium NRA w dniu 26 kwietnia br. prezes NRA prof. dr hab. K. Buchała przedstawił przebieg spotkania Komisji Mieszanej Ministerstwa Sprawiedliwości i Naczelnej Rady Adwokackiej, które odbyło się w dniu 22 kwietnia 1983 r. Podstawowym tematem obrad były sprawy dotyczące wpisów na listę adwokatów i aplikantów adwokackich.

W toku narady ustalono też ostateczną redakcję projektowanych przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zasad ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (w wykonaniu delegacji zawartej w art. 29 ust. 2 prawa o adwokaturze).

Prezydium NRA przypomniało Okręgowym Radom Adwokackim o konieczności przestrzegania zasady, że bezpośrednim partnerem Wydziału d/s Adwokatury i Radców Prawnych w Departamencie Organizacyjnym Ministerstwa Sprawiedliwości jest wyłącznie Prezydium NRA, przy czym odnosi się to do wszystkich spraw samorządowych.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

Głosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 1982 r. Rw. 199/82 *

Teza głosowanego wyroku ma brzmienie następujące:

Sprawca, który bez wymaganego zezwolenia władz przekracza granicę PRL, wywożąc lub przynosząc ze sobą bezprawnie dowód osobisty albo wojskowy dokument osobisty, dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 288 § 1 k.k. oraz — w zależności od

rodzaju dokumentu — przestępstwa określonego w art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 14, poz. 85) albo w art. 222 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony PRL (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111), pozostających ze sobą w zbiegu realnym.

I. Głosowany wyrok dotyczy trudnego problemu jedności-wielości czynu, decydującego o przyjęciu istnienia zbiegu przepisów ustawy albo zbiegu przestępstw i w konsekwencji o naruszenie prawa materialnego lub jego braku, a niezależnie od tego dotyczy granic uprawnień określonych w art. 404 k.p.k. do „poprawienia błędnej kwalifikacji czynu”. Aby polemikę z wyrokiem uczynić bardziej przejrzystą, należy choćby w skrócie przytoczyć dokonane przez I i II instancje sądowe ustalenia oraz poglądy prawne.

Otóż oskarżeni Z.S. oraz A.S., działając wspólnie z innymi osobami, przekroczyli nielegalnie granicę PRL przynosząc bezprawnie: Z.S. — dowód osobisty i książeczkę wojskową, a A.E. — tylko dowód osobisty. Wojskowy Sąd Garnizonowy przyjął, że powyższe zdarzenie jest jednym czynem o kumulatywnej kwalifikacji: w stosunku do

Z.S. — z art. 288 k.k., art. 55 ustawy z 10 kwietnia 1974 r. oraz art. 222 ustawy z 12 listopada 1967 r. i wymierzył mu za ten czyn karę jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w stosunku do A.S. — z art. 288 k.k. i art. 55 ust. 2 ustawy z 10 kwietnia 1974 r. i wymierzył mu za ten czyn karę jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonych, zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary (przez niezawieszenie jej wykonania), i wniósł o jej zawieszenie albo o umorzenie postępowania ze względu na „wypadek mniejszej wagi”. Sąd Najwyższy rewizji nie uwzględnił, ale we fragmentach uzasadnienia przytoczonych na uzasadnienie wyrażonego poglądu brak jest materiału, który by pozwolił wypowiedzieć się co do zasadności zarzutu i wniosków rewizji. Natomiast Sąd Najwyższy, powołując się na art.

* OSNKW z 1982 r. nr 9, poz. 62.